

finansielle Byrder, der ville følge med de nye Bestemmelser. Man har rimeligvis ment fra deres Side, der sluttede Forliget deroppe, at det er noget, det ikke er værd at tale om i Øjeblikket; det kunne vi altid snakke om; lad os bare faa vedtaget de nye Bestemmelser; at der flyder en hel Del Udgifter af dem, er selvfølgelig; men hvorfor skal man absolut gøre Rede for det i Øjeblikket? det er en kedelig økonomisk Situation, Landet i Øjeblikket er i, og det kunde gøre et daarligt Indtryk paa Folk, dersom de fik at vide, at disse Forandringer rakte ret vidt i finansiell Henseende. Men jeg mener alligevel, vi burde have været i Stand til, inden disse Forslag forlode Rigsdagen, at gøre os nogenlunde Begreb om, hvor store Byrder i finansiell Henseende de ville medføre, og særlig, hvor store Byrder de nye Forslag, der ere vedtagne oppe i Landstinget, ville medføre.

Der er saa truffet den Bestemmelse, at de Penge, der ere nødvendige til den forøgede Rekrutmasse, der indkaldes, efterhaanden som Befolkningsmængden tiltager, skulle bevilges paa de aarlige Finanslove. Det er mærkeligt at se, hvor modsatte Bestræbelserne kunne være paa disse Love. Jeg vil minde om, at med Hensyn til Befæstningsloven var man fra den nuværende Forsvarsministers Side meget omhyggelig for, at det blev fastslaaet, at man fikserede Vedligeholdelsesbeløbet; for, sagde den nuværende Forsvarsminister, det vil jo være meget uheldigt, om vi skulle faa et Stridspunkt ind paa de aarlige Finanslove, saa man hvert Aar skal strides om, hvor lidt eller hvor meget det er nødvendigt at bruge til Vedligeholdelsen. Ja, det fandt jeg, at den højtærede Forsvarsminister havde fuldstændig Ret i — det var nu vistnok, før den højtærede Forsvarsminister blev Forsvarsminister i anden Omgang; det var, medens han sad paa Pladsen „derovre“. Men efter at han er kommen paa Forsvarsministerpladsen igen, er han ikke saa bange for at have nogle Stridspunkter paa de aarlige Finanslove, og saa sætter han bl. a. Bestemmelsen i § 10: „for saa vidt de nødvendige Midler bevilges paa Finansloven“. Det vil sige, at saa aabner man der Udsigt til, at der hvert Aar bliver Strid paa Finansloven om, hvor mange Penge der skal bruges, og i hvor høj Grad man kan indkalde flere værnepligtige end hidtil, efterhaanden som Befolkningsmængden stiger. Jeg kunde have Lyst til at høre, hvad de Moderate mene om denne Bestemmelse. De Mode-

rate have jo ogsaa en Ordfører i Folketinget, der rimeligvis faar Ordet nu efter mig. Hvad siger han til denne Bestemmelse? De Moderate, som alle Dage have rost sig saa stærkt af, at det var dem, der ved Forliget i 1894 fik fikseret Rekrutstyrken saaledes, at man ikke risikerede, at den stadig steg med den voksende Befolkning og Udgiften derved blev større og større, de have nu været med til og skulle nu til at stemme for et Forlig, i hvilket der indeholdes en Bestemmelse i stik modsat Retning. Ja, det kan jo være, at de ere saa elastiske af Sindelag, at de kunne gøre det. Jeg havde dog tænkt, at der kom en saadan stiltfærdig lille Indvending. Der er ingen Udsigt til, at de Moderates Ordfører vil sige noget i Retning af: Vi gøre det Skam ikke med Fornøjelse, men vi gøre det, skønt vi indse, det strider mod hele vor Fortid og det, som vi roste os saa stærkt af i 1894!

Saa have vi en anden Forandring i Lovene, saaledes som de blev vedtagne i Folketinget ved tredje Behandling. Det er Forandringen i § 22 med Bestemmelserne om Tilvejebringelsen af Sikringsstyrken. Man skal vist lede længe — og endda komme til at lede uden Resultat — efter en Bestemmelse, der i den Grad etablerer et krigsministerielt Ænevælde som netop denne. I den Form, § 22 havde, den Gang Lovforslaget forlod Folketinget, var der dog sat nogle Indskrænkninger for, hvor vidt den højtærede Forsvarsminister kunde gaa baade med Hensyn til Tjenestetiden, Uddannelsesstiden og med Hensyn til Genindkaldelser. Men i den Bestemmelse, der nu findes i § 22, gives der jo Krigsministeren Ret til efter eget Skøn fuldstændig at handle, som han har Lyst. Han behøver ikke at spørge Lovgivningsmagten om det, han kan forandre paa Tjenestetiden, han kan forandre paa Uddannelsesstiden i det hele, han kan forandre paa Indkaldelserne, han er i alle Henseender ganske eneraadig her over de værnepligtige. Det forekommer mig i højeste Grad mærkeligt, at Reformpartiet, der ved foregaaende Behandlinger har talt om Sparsommelighed, og som netop gerne har villet have, at denne Sparsommelighed skulde finde Udtryk derved, at man sørgede for en Nedgang i Tjenestetiden, i Uddannelsesstiden og med Hensyn til Indkaldelserne, nu kan gaa med til en Bestemmelse, der giver den højtærede Minister Hals- og Haandsret i disse Retninger. Det forstaaer jeg ikke rigtigt. Her kunde jeg ogsaa have Lyst til at